

OLEMME MAKSANEET LIIAN PALJON ⁹²

Kuvitelkaamme, että kommunistien edustajan on päästävä huoneeseen, jossa porvariston valtuutetut propagoivat aatteitaan melko lukuisalle työväenkokoukselle. Kuvitelkaamme edelleen, että porvaristo vaatii meiltä tähän huoneeseen pääsystä suurta maksua. Ellei maksusta ole etukäteen sovittu, meidän on tietenkin tingittävä, ettemme rasittaisi oman puolueemme budjettia. Teemme varmasti virheen, jos maksamme tähän huoneeseen pääsystä liian paljon. Mutta parempi on maksaa paljon — ainakin siihen saakka, kunnes opimme kunnolla tinkimään,— kuin lyödä laimin tilaisuus esittää sanottavamme työläisille, jotka ovat tähän saakka olleet niin sanoaksemme yksinomaan reformistien, t.s. porvariston luotetuimpien ystävien, „hallinnassa”.

Tämä vertauskuva johtui mieleeni, kun luin tämänpäiväisestä „Pravdasta” Berliinistä saadun sähkösanoman, jossa tiedotetaan, millä ehdoilla kolmen Internationalen edustajat ovat päässeet sopimukseen.

Vakaumukseni on, että edustajamme ovat menetelleet väärin suostuessaan kahteen seuraavaan ehtoon: ensiksikin ehtoon, että Neuvostovalta ei tule soveltamaan kuolemanrangaistusta 47:n sosialistivallankumouksellisen jutussa; toiseksi ehtoon, että Neuvostovalta sallii kaikkien kolmen Internationalen edustajain olla läsnä oikeusistunnossa.

Nämä molemmat ehdot eivät ole mitään muuta kuin poliittinen myönnytys, jonka vallankumouksellinen proletariaatti on tehnyt taantumukselliselle porvaristolle. Jos joku epäilee tämän teesin oikeellisuutta, niin sellaisen

henkilön poliittisen naiiviuden paljastamiseksi riittää kun häneltä kysytään: suostuuko Englannin taikka jonkin muun maan nykyinen hallitus siihen, että kaikkien kolmen Internationalen edustajat olisivat läsnä oikeuskäsittelyssä, jossa irlantilaisia työläisiä syytetään kapinasta, tai oikeuskäsittelyssä, jossa Etelä-Afrikan työläisiä syytetään äskettäisestä kapinasta⁹³? Suostuuko Englannin taikka jonkin muun maan hallitus näissä ja tämänkaltaisissa tapauksissa lupaamaan, ettei se sovelle kuolemanrangais- tusta poliittisiin vastustajiinsa nähden? Kun hiukankin miettii tätä kysymystä, käsittää sen yksinkertaisen totuuden, että koko maailmassa on käynnissä taantumuksellisen porvariston ja vallankumouksellisen proletariaatin taistelu. Kyseisessä tapauksessa Komintern, joka edustaa toista osapuolta tässä taistelussa, tekee poliittisen myönnytyksen toiselle osapuolelle, taantumukselliselle porvaristolle. Kaikkihan maailmassa (paitsi ne, jotka tahtovat salata ilmeisen totuuden) tietävät, että eserrät ovat ampuneet kommunisteja ja järjestäneet heitä vastaan kapinoita toimien tosiasiallisesti ja toisinaan virallisestikin yhteisrintamassa koko kansainvälisen taantumuksellisen porvariston kanssa.

Herää kysymys, minkä myönnytyksen on kansainvälinen porvaristo tehnyt siitä hyvästä meille? Tähän voidaan vastata vain seuraavasti: se ei ole tehnyt meille mitään myönnytystä.

Tätä ilmeistä totuutta saattavat hämäröittää vain järkeilyt, joilla hämätään tämä yksinkertainen ja selvä luokkataistelun totuus, vain järkeilyt, joilla heitetään sumua työläisten ja työtätekevien joukkojen silmiin. III Internationalen edustajain Berliinissä allekirjoittaman sopimuksen mukaisesti olemme jo tehneet kaksi poliittista myönnytystä kansainväliselle porvaristolle. Tältä emme ole saaneet sen sijaan mitään myönnytystä.

II ja II $\frac{1}{2}$ Internationalen edustajat ovat kiristämällä kiristäneet proletariaatilta tämän myönnytyksen porvaristolle, ja samanaikaisesti he ovat kieltäytyneet jyrkästi vaatimasta ja vieläpä yrittämästäkin sellaista, että kansainvälinen porvaristo tekisi jonkin poliittisen myönnytyksen vallankumoukselliselle proletariaatille. Porvarillisen diplomatian taitavat edustajat (porvaristo on useiden vuosisatojen mittaan opettanut luokkansa edustajia ole-

maan hyviä diplomaatteja) ovat tietenkin hämänneet tämän eittämättömän poliittisen tosiasian, mutta itse tosiasia ei muutu siitä, että sitä yritetään hämätä. Tässä tapauksessa ei ole lainkaan väliä, ovatko nämä tai nuo II ja II^{1/2} Internationalen edustajat olleet suorassa vai välillisessä yhteydessä porvaristoon. Emme syytä heitä suoranaisestä yhteydestä. Asiaan ei ollenkaan kuulu, onko yhteys ollut suoranaista vai melko mutkikasta välillistä yhteyttä. Asiaan kuuluu ainoastaan se, että Komintern on tehnyt poliittisen myönnytyksen kansainväliselle porvaristolle II ja II^{1/2} Internationalen valtuutettujen painostuksesta, kun sen sijaan me emme ole saaneet mitään myönnytystä.

Mikä johtopäätös tästä seuraa?

Ennen kaikkea se johtopäätös, että Kommunistista Internationalea edustaneet toverit Radek, Buharin ynnä muut ovat menetelleet väärin.

Edelleen. Seuraako tästä, että meidän pitäisi sanoa näiden toverien allekirjoittama sopimus irti? Ei. Tällainen johtopäätös olisi mielestäni väärä, meidän ei pidä sanoa irti allekirjoitettua sopimusta. Meidän täytyy vain tehdä sellainen johtopäätös, että porvarilliset diplomaatit osoitautuivat tällä kertaa meikäläisiä diplomaatteja taitavamiksi ja että seuraavalla kerralla — ellei huoneeseenpääsymaksusta ole etukäteen sovittu — meidän on tingittävä ja manöveroitava taitavammin. Meidän on otettava säännöksi, ettemme tee mitään poliittisia myönnytyksiä kansainväliselle porvaristolle (peitelkoot mitkä hyvänsä välittäjät niitä kuinka taitavasti tahansa), ellemme saa vastineeksi kansainväliseltä porvaristolta enemmän tai vähemmän tasaveroisia myönnytyksiä Neuvosto-Venäjälle tai muille kapitalismia vastaan taistelevan kansainvälisen proletariaatin osastoille.

Italian kommunistit sekä ne Ranskan kommunistit ja syndikalistit, jotka vastustivat yhteisrintamataktiikkaa, saattavat ehkä tehdä edellä esitetyistä ajatuksista johtopäätöksen, että yhteisrintamataktiikka on virheellistä. Tällainen johtopäätös olisi ilmeisesti väärä. Jos kohta kommunistien valtuutetut ovat maksaneet liian paljon päästäkseen huoneeseen, jossa heille tarjoutuu eräänlainen vaikkakin pieni mahdollisuus kääntyä työläisten puoleen, jotka ovat tähän saakka olleet yksinomaan reformistien „hallinnassa”, niin seuraavalla kerralla on pyrittävä korjaamaan tämä

virhe. Olisihan verrattomasti suurempi virhe kieltäytyä yleensä ehdoista ja yleensä lunastamasta pääsyä tähän melko hyvin vartioituun, suljettuun huoneeseen. Toverien Radekin, Buharinin ynnä muiden virhe ei ole suuri; se ei ole suuri jo senkään vuoksi, että pahimpana vaarana tässä on se, että Neuvosto-Venäjän vastustajat saattavat Berliinin neuvottelukokouksen tulosten kannustamina järjestää pari kolme ehkä menestyksellistä murhayritystä eri henkilöitä vastaan. He tietävät näet nyt etukäteen, että he voivat ampua kommunisteja ja luottaa siihen, että Berliinin neuvottelukokouksen kaltainen kokous estää kommunistit ampumasta heitä.

Olemme joka tapauksessa murtaneet tietyn aukon suljetun huoneen seinään. Tov. Radek on onnistunut paljastamaan ainakin osalle työläisistä, että II Internationale on kieltäytynyt asettamasta mielenosoitustunnusten joukkoon tunnusta, jossa vaaditaan Versaillesin sopimuksen kumoamista. Italian kommunistit sekä osa Ranskan kommunisteista ja syndikalisteista tekevät mitä pahimman virheen tyytyessään tietämään sen, minkä tietävät. He tyytyvät siihen, että tietävät hyvin II ja II¹/₂ Internationalen edustajien sekä myös herrojen Paul Levin, Serratin y.m.s. olevan mitä taitavimpia porvariston valtuutettuja ja sen vaikutuksen levittäjiä. Mutta sellaisia ihmisiä ja sellaisia työläisiä, jotka tietävät tämän todella varmasti ja käsittävät todella tämän merkityksen, on tietenkin vähemmistö niin Italiassa, Englannissa, Amerikassa kuin Ranskassakin. Kommunistit eivät saa sulkeutua kuoreensa, vaan heidän on opittava toimimaan niin, että he tiettyjä uhrauksia kaihtamatta, jokaisen uuden ja vaikean työn alussa väistämättömiä virheitä pelkäämättä pääsevät suljettuun huoneeseen, jossa porvariston edustajat yrittävät vaikuttaa työläisiin. Kommunistit, jotka eivät tahdo ymmärtää eivätkä oppia tätä, eivät voi toivoa saavansa työläisten enemmistöä puolelleen tai ainakin vaikeuttavat ja hidastavat tämän enemmistön voittamista puolelleen. Ja tämä on jo kerrassaan anteeksiantamatonta kommunisteille ja kaikille työväen vallankumouksen todellisille kannattajille.

Diplomaattiansa ansiosta porvaristo osoittautui vielä kerran Kommunistisen Internationalen edustajia taitavamaksi. Sellainen on Berliinin neuvottelukokouksen antama opetus. Tätä opetusta emme unohda. Tästä opetuksesta

teemme kaikki tarvittavat johtopäätökset. II ja II^{1/2} Internationalen edustajat tarvitsevat yhteisrintamaa, sillä he toivovat voivansa heikentää meitä siten, että teemme liiallisia myönnytyksiä; he toivovat pääsevänsä meidän kommunistiseen huoneeseemme maksutta; he toivovat saavansa yhteisrintamataktiikan avulla työläiset vakuuttamaan siitä, että reformitaktiikka on oikeaa ja vallankumoustaktiikka väärää. Me tarvitsemme yhteisrintamaa siksi, että toivomme saavamme työläiset vakuuttamaan päinvastaisesta. Mutta kommunistiedustajiemme virheet me panemme heidän ja niiden puolueiden tilille, jotka ovat näitä virheitä tehneet, ja pyrimme samalla ottamaan oppia näistä virheistä ja saamaan aikaan sen, ettei niitä vastaisuudessa tehtäisi. Mutta missään tapauksessa emme pane kommunistiemme virheitä proletaarijoukkojen tilille, joita kaikkialla maailmassa uhkaa päälleryntävän pääoman hyökkäys. Voidaksemme auttaa näitä joukkoja taistelemaan pääomaa vastaan, ymmärtämään maailmantaloudessa ja kansainvälisessä politiikassa muodostuneen kahden rintaman „konstikkaan mekanismin” olemme hyväksyneet yhteisrintamataktiikan ja noudatamme sitä loppuun saakka.

Huhtikuun 9 pnä 1922.

„Pravda” № 81,
huhtikuun 11 pnä 1922
Allekirjoitus: L e n i n

Saneltu puhelimitse
Julkaistaan „Pravda” lehden
tekstin mukaan